

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/185/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1110250804
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Javorčíková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1110250804.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa: T. U., Q. R. XXXX/XX, Q., zastúpeného advokátom T. F. U., P. P. W. X, Q., proti odporcovi: L. F. P. D., P. P. U. X, Q., o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I v Bratislave zo dňa 25.1.2012, č.k. 10C/170/2010-96, pomerom hlasov 3:0, takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava I v Bratislave zo dňa 25.1.2012, č.k. 10C/170/2010-96 z r u š u j e a v e c v r a c i a súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa doručený súdu dňa 31.12.2010, ktorým žiadal, aby súd zaviazal odporcu na zaplatenie sumy 25.001,55 eur, pozostávajúcej z náhrady škody vo výške 9.250,22 eur, z ušlého zisku vo výške 3.651,33 eur, zo sumy 2.100,- eur titulom tlmočného za preklady z nemeckého jazyka do jazyka slovenského a naopak, nákladov a výdavkov spojených s viacnásobným vycestovaním do Rakúska a Českej republiky, telefonických výdavkov a iných výdavkov a nákladov, ako aj z nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- eur, tvrdiac, že mu bola spôsobená nesprávnym úradným postupom orgánov verejnej moci a zároveň porušením povinnosti orgánov verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote.

V odôvodnení uviedol, že vychádzal pri rozhodovaní zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním, a to výsluchom účastníkov konania, oboznámením sa s obsahom listinných dôkazov založených v spise, pričom prihliadol na ďalší obsah spisového materiálu (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Navrhovateľ vo svojom návrhu bol povinný v zmysle ust. § 79 ods. 1 O.s.p. pravdivo opísať rozhodujúce skutočnosti a označiť dôkazy, ktorých sa dovoľáva a ďalej prispieť k dosiahnutiu účelu konania pravdivým a úplným opísaním potrebných skutočností a označením dôkazných prostriedkov v zmysle ust. § 101 ods. 1 O.s.p. Súd vec prejednal v intencióch tvrdení uvádzaných navrhovateľom v návrhu, ktorými odôvodňoval svoj žalobný návrh a prednesov na pojednávaní.

Súd ďalej uviedol, že navrhovateľ v konaní vystupuje ako fyzická osoba, nakoľko na pojednávaní konanom dňa 25.1.2012 súdu predložil rozhodnutie G. Ú. F. Q. o pozastavení prevádzkovania živnosti zo dňa 27.11.2007, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 28.11.2007. Súd však návrhu navrhovateľa na základe vykonaného dokazovania vyhovieť nemohol z dôvodu, že odporca tak ako je označený navrhovateľom v konaní - Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom. Zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, ako aj zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov jednoznačne upravujú, že zodpovedným subjektom za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím respektíve za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom zodpovedá štát teda Slovenská republika, voči ktorej má návrh smerovať a zároveň navrhovateľ v konaní musí označiť správne orgán verejnej moci, ktorý Slovenskú republiku v konaní zastupuje. Obidva zákony výslovne ustanovujú štát ako účastníka

občianskoprávneho vzťahu, a to zákon č. 58/1969 v ustanovení § 1 ods. 1 a § 18 ods. 1, a zákon č. 514/2003 Z.z. v ustanovení § 3 ods. 1 a § 9 ods.1. Ministerstvá ako ústredné správne orgány majú spôsobilosť mať práva a povinnosti, sú právnickými osobami v zmysle ustanovenia § 18 ods. 2 písmeno d) Občianskeho zákonníka, avšak samostatne ako právnické osoby nie sú nositeľmi práv a povinností v zmysle zákona č. 58/1969 Zb., a ani v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.. Súd mal tiež za to, že trestné stíhanie bolo začaté pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z., teda za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb., podľa ktorého, ak by navrhovateľ správne zažaloval Slovenskú republiku, tak by správnym orgánom, ktorý by mohol za Slovenskú republiku konať bolo Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky v zmysle ustanovenia § 9 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb.. Ak by sa súd stotožnil aj s argumentáciou navrhovateľa, že trestné stíhanie bolo začaté v roku 2005 a vec je potrebné posudzovať podľa zákona č. 514/2003 Z.z., tak za štát by malo konať Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ale nie samostatne tak ako je označené v návrhu. Súd prvého stupňa ďalej konštatoval, že ak by aj navrhovateľ správne označil žalovaného odporcu, súd by návrh zamietol z dôvodu, že navrhovateľom uplatnený nárok je premlčaný (§ 22 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., § 19 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z.). Navrhovateľ sa o škode dozvedel už máji roku 2001, kedy vycestoval do Rakúska, kde od spoločnosti L. získal potvrdenie vystavené dňa 31.1.2001, z obsahu ktorého zistil, že ním fakturovaná suma vo výške 79.800,-ATS bola len čiastočne zaplatená v sume 57.200,-ATS, a to nie navrhovateľovi ako dodávateľovi tovaru, ale firme A.Ď. U. s miestom podnikania Q.. Navrhovateľ návrh súdu doručil až dňa 31.12.2010, po uplynutí premlčacej lehoty určenej zákonom č. 58/1969 Zb., ako aj zákonom č. 514/2003 Z.z.. Súd by návrh navrhovateľa pri správnom označení odporcu zamietol aj z toho dôvodu, že súd v civilnom konaní nie je oprávnený posudzovať správnosť a zákonnosť úkonov vykonaných orgánmi činnými v trestnom konaní. Neexistuje žiadne zákonné ustanovenie, ktoré by oprávňovalo súd v občianskom súdnom konaní, aby zasahoval do trestného konania tým, že by posudzoval postup orgánov činných v trestnom konaní z hľadiska rýchlosti a účelnosti trestného konania. Trestné konanie, ako vyplynulo z dokazovania, bolo vedené v súlade s Trestným poriadkom a Trestným zákonom. Žiadne z vydaných rozhodnutí nebolo zrušené pre nezákonnosť, a ani dozorujúcou prokuratúrou konečné rozhodnutie o zastavení trestného konania a postup vyšetrovateľa nebol vyhodnotený ako nezákonný.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Namietol, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uviedol, že náhradu škody si uplatnil z dôvodu, že orgány činné v trestnom konaní (ďalej len OČTK) nesprávne úradne postupovali, resp. nekonali vôbec. Už pri samotnom podaní trestného oznámenia mu službukonajúci policajt oznámil, že takéto oznámenie v spojitosti s cudzinou nemôže prijať, odmietol spísať protokol o podaní trestného oznámenia a upovedomil navrhovateľa, aby podal trestné oznámenie na okresnú prokuratúru. Navrhovateľ dňa 2.11.2001 podal trestné oznámenie na Okresnú prokuratúru v Q., ktorá vec vedenú pod sp. zn. Pn 2122/01-6 postúpila dňa 27.11.2001 Obvodnému oddeleniu Policajného zboru v Q., o čom bol navrhovateľ písomne upovedomený. Trestné konanie bolo prerušené z dôvodu, že sa nepodarilo zistiť skutočnosť oprávňujúce vykonať trestné stíhanie proti určitej osobe, ako aj z dôvodu, že trestné konanie bude pokračovať v Rakúsku. Po podaní sťažnosti navrhovateľom bolo opäť trestné konanie začaté, ktoré však bolo okresným riaditeľom úradu justičnej a kriminálnej polície v Q. ČVS G.-XXX/OEK-Q.-XXXX zo dňa 29.3.2006 zastavené. Voči predmetnému uzneseniu podal navrhovateľ sťažnosť, ktorá bola uznesením č.k. U. XXX/XX-XX zo dňa 28.4.2006 vydaným Okresnou prokuratúrou v Q. zamietnutá ako neopodstatnená. Podľa názoru navrhovateľa bol trestný čin podvodu spáchaný po tom, čo navrhovateľom označená firma Y.-U. s miestom podnikania Š. XX, Q. dopravila v mesiaci január 2001 vagón XXXXXXXXXXXXX-X firme L. Y. L. A. E.. W., M. X, XXXX U., D. bukovú guľatinu v množstve XX m² bez kôry. Predmetná zásielka opustila územie Slovenskej republiky dňa 27.1.2001 a následne bola príjemcom firmou L. prevzatá. Spoločne s drevnou hmotou bola zaslaná firme L. aj faktúra č. X/X/XXXX na sumu 79.800,- ATS (8.407,53 eur). Faktúra firmou L. nebola uhradená ani po opakovaných urgenciách. V mesiaci máji v roku 2001 navrhovateľ vycestoval do Rakúska, kde od firmy L. získal potvrdenie vystavené dňa 31.1.2001. Peniaze neboli zaplatené navrhovateľovi, ale firme A. U. s miestom podnikania Q., Č. D.. S pánom A. navrhovateľ nemal žiadny obchodný vzťah, a preto je presvedčený, že zo strany firmy L. došlo k trestnému činu podvodu. Námetka premlčania neobstojí, lebo OČTK zastavili začaté trestné stíhanie napriek jasne a zreteľne označenej konkrétnej osobe L., a nie je jasné, ako došlo zo strany OČTK k domnienke, že trestné konanie bude pokračovať v Rakúsku. V predmetnej veci je potrebné postupovať v zmysle § 4

ods. 3 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z., nakoľko trestné konanie bolo znovu začaté v r. 2005 a skončené v r. 2006, a nie podľa zákona č. 58/1969 Zb..

Prokuratúra sa vyjadrila, že vo veci neboli vykonané všetky zákonné postupy. V prejednávanej veci neexistuje absencia nezákonného rozhodnutia, nezákonného postupu, resp. rozhodnutia orgánu štátu, resp. nesprávneho úradného postupu, ako aj neexistencia príčinnej súvislosti k uplatnenej škode, keďže neboli vo veci vykonané v žiadnom prípade zákonné postupy. Navrhovateľ ďalej zdôraznil, že v návrhu pravdivo opísal rozhodujúce skutočnosti a zreteľne označil dôkazy, ktorých sa dovoláva. Počas celého konania vystupoval ako fyzická osoba, ktorá si uplatňuje svoj nárok, a nie ako právnická osoba. Nestotožňuje sa s názorom súdu, že trestné stíhanie bolo začaté pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z., a teda za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb.. Ak súd nemôže vo veci konať z hľadiska vecnej, resp. miestnej príslušnosti, alebo z dôvodu, že v civilnom konaní nie je oprávnený posudzovať správnosť a zákonnosť úkonov vykonaných OČTK, tak ako je možné, že je oprávnený z procesného hľadiska vec zamietnuť. Ak súdu neprislúcha konať, mal predmetnú vec odstúpiť orgánu oprávnenému vo veci konať. Podľa názoru navrhovateľa, ak by zo strany OČTK boli vykonané všetky zákonné postupy, nemohlo by dôjsť k premlčaniu, a to z dôvodu, že sa v spise zo strany OČTK nenachádzali žiadne dôkazy alebo materiály na vyvrátenie tvrdení a vecných názorov navrhovateľa. Súd nemusí zasahovať do trestného konania tým, že by posudzoval postup orgánov, ale ak navrhovateľ označil konkrétneho páchatel'a, mal súd vyjadriť svoj právny názor, či mali OČTK konať, alebo spis založiť a odôvodniť svoju nečinnosť konštatovaním, že v predmetnej veci nastalo premlčanie.

Keď navrhovateľ požiadal prokuratúru o preskúmanie postupu policajných orgánov, podľa krajskej prokuratúry bolo zistené, že zastavenie trestného stíhania vyšetrovateľom bolo predčasné, nakoľko neboli vykonané všetky dôkazy, na základe ktorých by bolo možné meritórne rozhodnúť, resp. odstúpiť trestné konanie do cudziny. Okresná prokuratúra v Q. bola usmernená krajským prokurátorom T. T. B., že má začať trestné stíhanie a vykonať bez priet'ahov všetky do úvahy prislúchajúce dôkazy.

Hlavným nedostatkom zo strany OČTK bolo, že nevykonali dôkazné procesné úkony, pre ktoré zákon určuje presné pravidlá a postupy; a dôkazné modifikované procesné úkony, ktoré sú včlenené do Trestného poriadku, sa nerealizovali. Navrhovateľ podal žalobu so zreteľom na skutočnosť, že MS SR mu prostredníctvom L.. I. L. - riaditeľa odboru rehabilitácie a odškodňovania oznámilo, že nárok na náhradu škody neprerokovalo z objektívnych príčin a namietlo pasívnu legitimáciu s tým, že MV SR je orgán oprávnený v predmetnom prípade konať v mene štátu vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedol, že súd prvého stupňa dostatočne správne právne posúdil vec a s výrokom rozsudku, ako aj s jeho odôvodnením sa odporca v plnom rozsahu stotožňuje. Tvrdenia navrhovateľa uvádzané v odvolaní sú všeobecné a sú len vyústením skutočnosti, že v predmetnej veci bol navrhovateľ neúspešný. Podaným odvolaním sa cez všeobecné tvrdenia snaží o dosiahnutie úspechu v predmetnej veci. Odporca preto navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdil.

Vyjadrenie odporcu bolo doručené právnenému zástupcovi navrhovateľa odvolacím súdom dňa 26.2.2015.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku - ďalej len O.s.p.), prejednal vec v rozsahu podľa § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnuté prvostupňové rozhodnutie nie je možné potvrdiť ani zmeniť, pretože napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný, a postupom súdu bola navrhovateľovi aj odňatá možnosť konať pred súdom.

Z obsahu žaloby a priložených listinných dôkazov vyplýva, že navrhovateľ sa domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej mu podľa jeho tvrdenia nesprávnym úradným postupom OČTK a zároveň porušením ich povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, a to v súvislosti s jeho trestným oznámením týkajúcim sa podozrenia zo spáchania trestného činu podvodu, resp. sprenevery; v súvislosti s nečinnosťou a zbytočnými priet'ahmi OČTK v trestnom stíhaní za trestný čin sprenevery začatým dňa 20.8.2003 voči osobe vystupujúcej pod menom L., zastupujúcej spoločnosť L. Y. L., A. E.. W., U. D., ktoré bolo nezákonne prerušené dňa 27.10.2003 a nezákonne zastavené dňa 7.7.2004 s tým, že tento skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci; ktoré bolo na základe usmernenia prokurátora Krajskej prokuratúry v U. zo dňa 11.8.2005 opätovne začaté dňa 21.9.2005 a dňa 29.3.2006 opätovne zastavené s tým, že trestné stíhanie z dôvodu premlčania je neprípustné.

V žalobe ako žalovaného navrhovateľ označil Ministerstvo vnútra SR, Bratislava, ako „orgán konajúci v mene štátu vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci“. Z obsahu žaloby je však zrejmé, že odporcu označil ako orgán konajúci v mene štátu vo veci náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ktorá mu bola spôsobená OČTK. Z obsahu žaloby tak vyplýval zjavný rozpor medzi skutkovým a právnym odôvodnením žaloby, ktorou bol uplatnený nárok zo zodpovednosti štátu, t.j. proti štátu, a označením odporcu, ktorý v takýchto prípadoch je len orgánom konajúcim v mene štátu. Uvedený rozpor mal za následok nezrozumiteľnosť žaloby vo forme neurčitého nepresného označenia žalovaného subjektu. V zmysle § 43 ods. 1 O.s.p. bolo preto povinnosťou súdu prvého stupňa uznesením vyzvať navrhovateľa na odstránenie tejto vady žaloby v určenej lehote a poučiť ho, ako treba vadu v označení žalovaného vykonať. Súd prvého stupňa však túto svoju zákonnú povinnosť nesplnil, a napriek tomu vo veci konal a rozhodol. Pritom nedostatok pasívnej vecnej legitímácie odporcu bol aj jedným z dôvodov, pre ktorý súd prvého stupňa žalobu navrhovateľa zamietol.

Vychádzajúc z odvolacích dôvodov uvádzaných v odvolaní navrhovateľa, odvolací súd konštatuje, že prvostupňové konanie, ako aj samotný rozsudok súdu prvého stupňa vykazujú vady a pochybenia, tak procesného, ako aj hmotnoprávneho charakteru, ktoré znemožňovali odvolaciemu súdu riadne preskúmanie napadnutého rozhodnutia a vyporiadanie sa s odvolacími námietkami.

Navrhovateľ sa odvolal voči výroku vo veci samej, pričom zdôraznil nesprávne skutkové zistenia súdu prvého stupňa a nesprávne právne posúdenie veci. Povinnosťou odvolacieho súdu bolo preto preskúmať adekvátnosť a dostatočnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku súdom prvého stupňa v časti, kde tento právne posudzoval ustálený skutkový stav. Vychádzajúc z ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., každý rozsudok, ako konečné meritórne súdne rozhodnutie, musí obsahovať stručné uvedenie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, stručné, jasné a výstižné vysvetlenie, ktoré skutočnosti považuje súd za preukázané a ktoré nie, uvedenie dôkazov, z ktorých vychádzal a akými úvahami sa súd pri ich hodnotení riadil, odôvodnenie prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. V zmysle zákona je súd povinný dbať najmä na presvedčivosť súdneho rozhodnutia.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku však odvolací súd musí konštatovať absenciu základných zákonných náležitostí súdneho rozhodnutia, najmä v neopísaní zisteného skutkového stavu, ako aj neexistenciu riadneho odôvodnenia rozhodnutia v časti, kde je súd povinný deklarovať svoju právnu argumentáciu smerujúcu k jasnému záveru v podobe zrozumiteľného, presvedčivého a hlavne logického právneho zdôvodnenia súdneho rozhodnutia. Podstatou odvolacích argumentov uvádzaných navrhovateľom, boli jednak nesprávne skutkové zistenia súdu prvého stupňa, a tiež absencia správneho právneho zhodnotenia sporu súdom prvého stupňa. Odvolací súd však vychádzajúc z napadnutého rozhodnutia nemohol preskúmať námietky navrhovateľa po obsahovej stránke, keďže prvostupňový rozsudok mu k tomu neposkytoval adekvátny podklad. Jedným z dôvodov existencie požiadavky riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je totižto aj to, aby toto rozhodnutie bolo preskúmateľné súdom vyššej inštancie, teda aby v tomto prípade odvolací súd mohol jednoznačne vyabstrahovať podstatné dôvody súdneho rozhodnutia. Súd je vždy povinný konzistentne a logicky zhodnotiť vec po skutkovej stránke, presne vymedziť ktoré preukázané skutočnosti tvoria skutkovú líniu sporu a z ktorých dôvodov vychádzal, subsumuje zistený skutkový stav pod konkrétnu právnu normu, vyabstrahuje podstatu sporu a tento právne zhodnotí.

V tomto prípade súd prvého stupňa vôbec neopísal skutkový stav, ktorý (ako deklaroval) mal byť výsledkom vykonaného dokazovania, čo bez ďalšieho iba konštatoval. Absentovalo najmä uvedenie konkrétnych dôkazov, z ktorých by skutkové okolnosti (súdom neustálené) vyplynuli, čo iba zdôraznilo opodstatnenie odvolacích dôvodov uvádzaných navrhovateľom. Celkovo možno konštatovať, že z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, z akých dôkazov súd vychádzal a ani jeho úvahy pri ich hodnotení. Preto odvolací súd vyhodnotil ako dôvodnú námietku navrhovateľa, týkajúcu sa nesprávneho skutkového zistenia súdom prvého stupňa. Ako tiež vyplýva z obsahu spisu, súd prvého stupňa do odôvodnenia rozsudku prevzal tvrdenia odporcu prezentované na pojednávaní, ako aj v písomnom vyjadrení, a to bez akéhokoľvek vysvetlenia.

Súd prvého stupňa v odôvodnení taktiež opomenul vykonať riadne právne zhodnotenie sporu, a preto aj v tomto smere možno vyhodnotiť odvolanie navrhovateľa ako opodstatnené.

Z odôvodnenia rozsudku totižto vyplýva, že súd prvého stupňa sa v ňom odvoláva na zákon č. 58/1969 Zb., ako aj zákon č. 514/2003 Z.z. bez toho, aby riadne ustálil, podľa ktorého zákona posudzoval uplatnený nárok navrhovateľa. Na to, aby odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa bolo v súlade so zákonom, je potrebné právne posúdenie vykonať tak, aby boli ozrejmene všetky podmienky a náležitosti tvoriace podstatu právneho inštitútu (v tomto prípade náhradu škody a nemajetkovej ujmy), ktorý tvorí podklad pre rozhodnutie vo veci.

S ohľadom na vyššie prezentované úvahy, je možno dospieť k záveru, že napadnutým rozsudkom došlo k odňatiu zákonom garantovaného práva účastníka konania, a to práva na logické, konzistentné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu, čoho následkom bola jednak nemožnosť náležitej argumentácie navrhovateľa ako odvolateľa pri podaní riadneho opravného prostriedku, a jednak nemožnosť odvolacieho súdu napadnuté rozhodnutie preskúmať z vecnej a obsahovej stránky. Toto právo pritom predstavuje jedno zo zákonných vyjadrení ústavného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd. S prihliadnutím napr. na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 154/05 z 28.2.2006 možno napadnuté rozhodnutie kvalifikovať aj ako arbitrárne, nakoľko súd prvého stupňa nielenže opomenul poskytnúť účastníkom konania riadne odôvodnenie svojho rozhodnutia, ale nezaoberal sa ani protichodnými skutkovými tvrdeniami účastníkov v konaní, a svoj právny záver nezdôvodnil zo všetkých zákonných hľadísk.

Treba tiež uviesť, že nárokom navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy sa súd prvého stupňa zjavne ani nezaoberal. Odvolací súd rovnako považuje za pochybenie súdu prvého stupňa, že vôbec neskúmal, a teda ani nevyhodnocoval tvrdenia navrhovateľa ohľadne existencie priedahov OČTK v predmetnom trestnom konaní.

Odvolací súd preto nemohol postupovať inak, ako napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť podľa § 221 ods.1 písm. f), h) O.s.p. a vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa v novom rozhodnutí vo veci (§ 224 ods. 3, § 142 ods. 1 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.